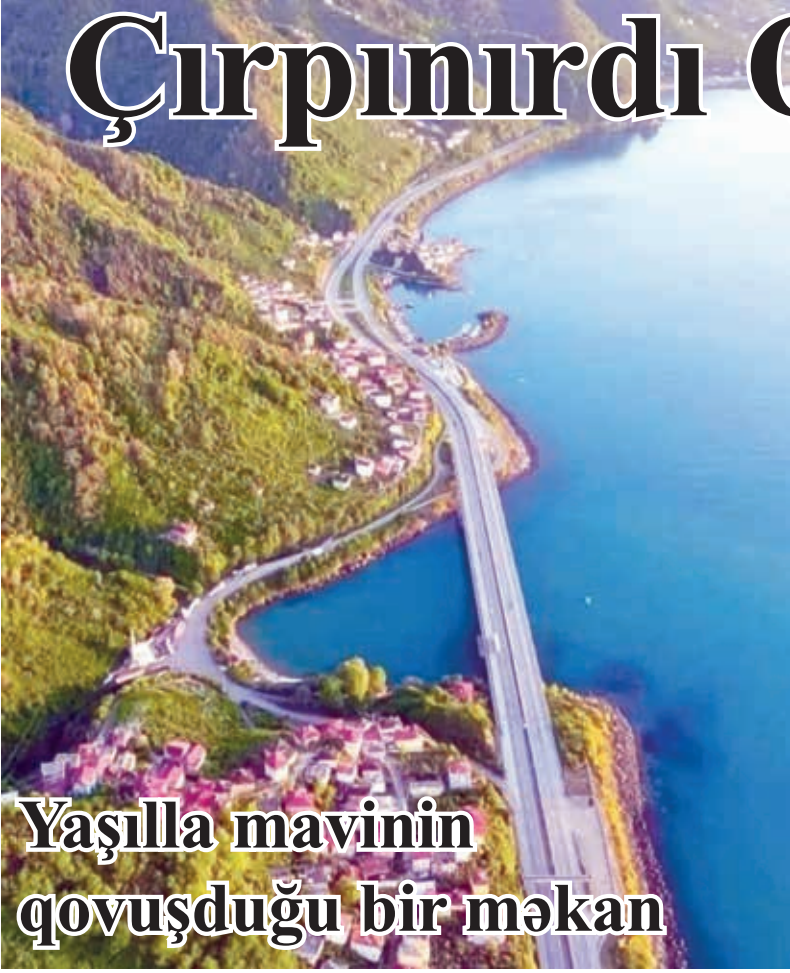

Çırpınırdı Qara dəniz...

Yaşılla mavinin
qovuşduğu bir məkan

(əvvəli qəzetin 19 sentyabr
sayında)

İki “balıqçı”nın söhbəti

Mayaka gedən yol otelin yaxınlığından keçirdi...Arabir dayanıb geriye – yenice yuxudan oyanan şəhərə, sahil boyu ləpədəyəne atılmış iri qaya parçalarına, beton kubiklərə baxırdım. Yolun kənarında köhnə bir balıqçı gəmisini lövbər salmışdı. Mayak tərəfdən oğlanla qız bərkədən danışa-danışa şəhərə tərəf gəlirdilər. Mənə elə gəldi ki, onlar gecəni buralarda keçirmişdilər.

Mayaka yaxın bir yaşlı kişi qarmağı suya sallayıb oturmuşdu. Yaxınlaşıb salam verdim. O, salamımı alıb ayağa qalxdı. Soruşdum ki, balıq var?

– Yağmurlu günlərdə balıq az olur, – dedi.

Sonra yanaşı oturub gözlədik... Arada dedi ki, buralarda eşqaya adlı balıq var, ancaq axşamlar gəzişir, gündüzlər yatır. Həmin balığın beynində daş olur. Əti böyrəyə, qaraciyərə dərməndir. Ümumiyyətlə, hər balığın öz tutulma saatları var...

Qarmaqlardan birinə bir hamsi düşdü. Nihad bəy balığı yarıya qədər su olan qaba atanda gördüm ki, orada yeddi-səkkiz balıq var. Onunla yaşlı olardıq. Bakıdan gəldiyimi biləndə dedi ki, yəqin burada uşağımız oxuyur. Sonra da əlavə etdi ki, azərilər Giresuna daha çox universitetdə oxuyan övladlarına görə gəlirlər.

Nihad bəy əslən giresunludur. Bu şəhərdə evi də var. Ancaq neçə illərdir ki, İstanbulda yaşayır. Deyir ki, cavanlığımda bir neçə il balıqçılıqla məşğul oldum. Bir şey artır bilmədim. Getdim İstanbula. Avtomobil zavodunda işə düzəldim. Təqaüd yaşına çatanda xanımım dünyasını dəyişdi. İndi tək qalmışam. Günümü müxtəlif şəhərlərə səyahətlə, balıq

ovu ilə və sairə keçirirəm. Övladımız olmadığı üçün arabir oyunaq və başqa hədiyyələr alıb uşaq evinə gedirəm...

Xudahafizləşəndə Nihad bəy məni evinə dəvət elədi. Ancaq o gün Giresun Universitetində qardaşım oğlu Muradın buraxılış tədbiri olacağı üçün Nihad bəyə təşəkkür edib, oradan ayrıldım.

Otelə qayıdanda Muradla tələbə yoldaşı Bəxtiyar 1-ci mərtəbədə məni gözləyirdilər. Qəhvəaltı zamanı zarafatla dedilər ki, əmi, kirayə qaldığımız evdən qayıqla çıxmışıq. Sən demə, dünən səhər düşən leyсанın seli onların kirayə qaldıqları mənzilə dolub. Yuxulu olduqlarından otaqdan güclə çıxıblar və hər şey su altında qalıb. Amma məni qarşılamağa gələndə bu barədə heç nə deməmişdilər...

“İynə atsaydın yerə düşməzd”

Hər yan rəngbərəng plakatlarla, Giresun Universitetinin emblemi, görkəmli şəxsiyyətlərin elm və təhsil haqqında deyimləri ilə bəzədilmişdi. Buraya 7-dən 77-dək hər cür insan toplaşmışdı. Hamını bir istəyin doğurduğu sevinc birləşdirirdi. Biri övladının, digəri nəvəsinin, bir başqası qardaşının sevincinə ortaq olmaq üçün buraya gəlmişdi. Oturacaqlarda əyləşənlərin çoxu bir-birini tanımasa da qısa müddətdə isinişmişdilər və hamısı günün qəhrəmanlarından danışdı.

Çox əlamətdar gün idi. 2006-cı ildə Türkiyənin ali təhsil sisteminə qoşulmuş və hazırda 16 ölkədən 30 mindən çox tələbənin təhsil aldığı Giresun Universiteti yeni məzunlarını yola salmağa hazırlaşdı. Mantiya geyinmiş bu oğlan və qızlar ali təhsilli mütəxəssislər kimi həyata vəsiqə alırdılar. Bu tədbir həm də

Giresun şəhərinin həyatında mühüm hadisə sayıla bilər. Çünki bu məzunlar, müəyyən mənada, Giresunun vətəndaşları idilər və bundan sonra istər Türkiyədə, istərsə də yaxın-uzaq ölkələrdə çalışsalar da, ürəklərində Giresun adını yaşadacaq, bu gün içəcəkləri anda sadıq olduqlarını nümayiş etdirməyə çalışacaqdılar...

Sonra başa çatmaqda olan tədris ilində elm-təhsil və idman sahəsində ilk üç yeri tutan gənclərin adları açıqlandı və onlara müxtəlif mükafatlar verildi. Ölkə idmanında qazandıqları medallara görə bir neçə məzun da mükafatlandırıldı. (Məlumatə görə, ötən il universitet 1-cisi və tibb fakültəsi üzrə 1-ci azərbaycanlı gənclər olublar). Bir-birinin ardınca marşlar çalınır, şərqilər oxunurdu. “Çırpınırdı Qara dəniz” mahnısını stadionda hamı bir ağızdan oxuyurdu...

Məzunlar dəstə-dəstə stadionu

Nəcib Fazil isə belə deyib: “Ömrün ilk yarısı ikinci yarısını gözləməklə, ikinci yarısı da ilk yarısının həsrətilə keçir”.

Axırda məzunlar valideynləri və ya onları əvəz edən doğmaları ilə görüşdülər. Çox həyəcanlı anlar yaşanırdı. Bir nənə nəvəsinin mantiyasını öpürdü. Bir ana oğlunu qucaqlayıb deyirdi: “...rəhmətlik atana verdiyim sözü tutdum, axır ki, sən universiteti bitirdin”. Bu arada Murad dedi ki, əmi, sən də bizim mantiyanı geyin, axı o vaxt geyinməmişən. Uşaqlar mantiyanı mənə geyindirib şəklimi də çəkildilər. Qismətə bax ha, harada oxuyasan, haranın mantiyasını geyinəsən...Yanımdan keçənlər mənə təəcüblə baxırdılar. Mən isə özümü o yerə qoymurdum.

Elə bil yağış tədbirin başa çatmasını gözləyirmiş...Amma biz Giresun qalasından enəndə yenə Günəş gülməsiydi.

dolanır, buraya toplaşan doğmalarını əllərində tutduqları papaqla salamlayırdılar. Onların arasında Azərbaycanlı olan xeyli gənc vardı.

Andiçmə mərasimindən sonra məzunlar eyni anda papaqlarını göyə atdılar və sonra stadionu dövrə vurdular. Bir-birindən yaraşlıq oğlan və qızlara baxdıqca, Azərbaycan Dövlət Universitetinə (indiki BDU - red) əlvida söylədiyimiz günlər yadıma düşdü. Əlimizə təyinat əvəzinə bir məktub verib lazım olan yerlərə yola saldılar. Onda belə təntənə-zad yox idi...Həyat belədir – biri keçmişinə baxır, biri gələcəyinə. Türk şairi

Bu “cızma-qara” Giresun gündəliyimin bir hissəsidir. O günü yəqin ki, universitet məzunları heç vaxt unutmayacaqlar. Elə mən də unutmayacağam. Çünki o günlər məni bir daha gəncliyimə qaytardı və həmin günlərdə sanki xoşbəxt günlərimdən qalan bir parça ömrümü yaşadım. O günlərdə dünyanın işığı elə bil artmışdı. Yaşılla mavinin qovuşduğu Giresuna ayna tutan Qara dəniz də çırpınır, rahat-rahət qırçın ləpələri ilə sahili yalayır.

Səməd MƏLİKZADƏ

Bakı–Giresun–Bakı